

Паралелни предупреждения — номер три

Овластяването на пророческите вест: последователният процес на изпитване на ангелите от Откровение

Jeff Pippenger

2023-08-08

В предишната статия завършихме, като установихме, че и трите ангела от Откровение четиринадесета глава държат в ръцете си по една вест. Вторият и третият ангел са представени като носещи със себе си „пергамент“, докато слизат със своята вест. Всеки ангел представлява една вест, и идването на всяка вест предизвиква определен резултат. Първият ангел дойде през 1798 година. Тази вест бе разпечатана и настъпи увеличение на знанието относно предстоящия съд. Това увеличение на знанието произведе две групи поклонници. Когато дойде вторият ангел, вестта за падението на протестантите бе разпечатана и настъпи увеличение на знанието, и бяха произведени две групи. Когато вестта на Среднощния вик дойде на 22 октомври 1844 година, тя бе разпечатана на лагерното събрание в Ексетър и настъпи увеличение на знанието, и бяха произведени две групи девици. Когато третият ангел дойде на 22 октомври 1844 година, вестта на третия ангел и всичко, което тя представлява, бе разпечатана и настъпи увеличение на знанието, и бяха произведени две групи.

Друга особеност, която може да се открие в ангелите, е свързана с овластяването на вестите на ангела. Вестта на втория ангел бе овластена от вестта на Среднощния вик, както показва предишната статия, но Среднощният вик не е представен от един-единствен ангел, а е представен от много ангели. Историята, която съответстваше на втория ангел и на Среднощния вик, показва, че вестта на втория ангел бе овластена, когато Среднощният вик се съедини с нея. В същата книга ни е казано:

„Видях ангели, които бързаха насам-натам в небето. Те слизаха на земята и отново се възкачваха на небето, подготвяйки изпълнението на някакво важно събитие. После видях друг могъщ ангел, упълномощен да слезе на земята, да съедини гласа си с третия ангел и да придаде сила и мощ на неговата вест. На ангела бе дадена велика сила и слава и, когато слизаше, земята се освети от неговата слава. Светлината, която вървеше пред този ангел и го следваше, проникваше навсякъде, докато той викаше мощно, със силен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон великият и стана жилище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Вестта за падането на Вавилон, както е дадена от втория ангел, отново се дава, с прибавянето на покварите, които навлизат в църквите от 1844 година насам. Делото на този ангел идва в точното време и се присъединява към последното велико дело на вестта на третия ангел, когато тя се разраства в силен вик. И Божият народ навсякъде бива подготвян, за да устои в часа на изкушението, с който скоро ще се срещне. Видях голяма светлина да почива върху тях и те се съединиха с вестта и безстрашно прогласяваха с велика сила вестта на третия ангел.“

„Ангели бяха изпратени да подпомогнат могъщия ангел от небето, и аз чух гласове, които сякаш звучаха навсякъде: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония. Тази вест изглеждаше като прибавка към третата вест и се съедини с нея, както среднощният вик се съедини с вестта на втория ангел през 1844 година. Славата Божия почиваше върху търпеливите, чакащи светии и те безстрашно отправяха последното тържествено предупреждение, прогласявайки падението на Вавилон и призовавайки Божия народ да излезе от нея, за да могат да избегнат страшната ѝ участ.“ *Spiritual Gifts*, volume 1, 193, 194.

Среднощният вик се присъедини към втория ангел, а ангелът от Откровение осемнадесета глава се присъединява към третия ангел; и когато се присъединява към третия ангел, той повтаря присъединяването на Среднощния вик и втория ангел в началото на адвентизма. Въз основа на двама свидетели — втория и третия ангел — всяка ангелска вест има вторична вест, която я овластява. Тези двама свидетели учат, че когато в историята е пристигнала вестта на първия ангел, след това е трябвало да настъпи момент, в който тази вест да бъде овластена от вторична вест. Това, разбира се, е било вярно и за първия ангел. В първия параграф на дългия откъс, който току-що изложихме, сестра Уайт приписва на първия ангел същите характеристики, каквито Йоан приписва на ангела от Откровение осемнадесета глава, когато заявява: „Казано ми бе, че неговата мисия беше да освети земята със славата си и да предупреди човека за идващия Божий гняв.“ Ясно е, че в този откъс тя се отнася за първия ангел.

Вестта на първия ангел се появи през 1798 г., а впоследствие беше овластена на 11 август 1840 г., когато османското върховенство престана. В този момент могъщият ангел от Откровение 10 слезе от небето и постави единия си крак на сушата, а другия — на морето. Той представлява овластяването на първия ангел и именно това отъждествява делото на първия ангел като същото дело като това на ангела от Откровение 18. И двамата трябваше да осветлят земята със своята слава, но ангелът от Откровение 18 се присъединява към третия ангел, също както Среднощният вик се присъедини към втория ангел и както ангелът, който слезе в Откровение 10, се присъедини към първия ангел.

Следователно, когато пристигна първият ангел, бе разпечатана една вест, която произведе две категории поклонници. Когато вестта на първия ангел бе овластена от ангела от Откровение десета глава, той държеше в ръката си една малка книжка, която заповяда на Йоан да изяде, с което се посочва, че той донесе една вест, разпечата я и тя произведе две категории поклонници. Когато пристигнаха вторият ангел, Среднощният вик и третият ангел, бе разпечатана една вест, която изпита и произведе две категории поклонници.

Пасажът, който разглеждаме, подчертава чрез съпоставяне на историята на Христос с историята на милеритите, че последователният процес на изпитване, който се е осъществил в историята на милеритите, се е осъществил също и в дните на Христос, които бяха краят на древния Израил. Ако последователен процес на изпитване се е осъществил в началото на духовния Израил и в края на древния Израил, тогава ще има последователен процес на

изпитване в края на духовния Израил, както е имало в началото на древния Израил.

В милеритската история това би представлявало пет разпечатвания, които изпитаха и произведоха две категории поклонници от 1798 година до 22 октомври 1844 година. Този пасаж ясно учи, че ако се провалиш в едно изпитание, няма да преминеш следващото, защото дори няма да опиташ. Също така е ясно, че по времето на Христос процесът на изпитване завършва с това, че по-рано избраният заветен народ се намира в пълна тъмнина по отношение на плана на спасението. Даниил и Йоан представляват онези, които слушат гласа зад себе си — онези, които преминаха през прогресивен процес на изпитване, изискващ лично изследване на всяка нова истина, която бе разпечатана.

Книгите Даниил и Откровение са една книга, а Даниил и Йоан са двамата свидетели на тази една книга. Единият свидетел е началото на книгата, а другият свидетел е края на книгата. И двамата свидетели символично претърпяха смърт и възкресение; единият бе преследван от Мидо-Персийското царство (предобразяващо Съединените щати), а другият — преследван от Рим (предобразяващ папството). Йоан е преследван, защото пази съботата, в съгласие с Даниил, който е преследван, понеже отказва да промени своите богослужбени практики. Заедно те представляват онези в края на света, които са преследвани, защото отказват да приемат поклонението в неделя вместо съботата на седмия ден.

Народът, представен чрез Даниил и Йоан, е бил или ще бъде онзи, който е запечатан; защото когато Даниил бе хвърлен в рова с лъвовете за това, че не се покори на царския „указ“, царят запечатва камъка, за да не бъде изменено намерението. Даниил бе запечатан за вечността, защото царският указ, както и властта на неговия печат, не можеха да бъдат променени според законите на мидяните и персите. Царският печат бе поставен върху камък и вратата бе затворена. Вратата се затваря при неделния закон и никой човек не може да отвори тази врата, така както вратата бе затворена на 22 октомври 1844 година. Това бе просто илюстрация за значението не само на разглеждането на пророческите събития, изложени в едно пророчество, но и на значението да се прилагат обстоятелствата, съпътстващи пророка, когато той е представен в разказа.

Но това е и илюстрация на силата да се разглеждат заедно началото (книгата на Даниил) и края (книгата Откровение) като двама свидетели на едно и също пророчество, защото именно двама свидетели са необходими, за да се установи библейски факт. Както предсказаните събития, така и илюстрацията на дейностите на пророците във връзка с пророчеството, са вдъхновени.

Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправяне, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек съвършен, съвършено подготвен за всяко добро дело. 2 Тимотей 3:16, 17.

Ако предсказаните събития в Библията илюстрират края на света, тогава образът на пророка и на неговото обкръжение, когато той получава предсказанието и свидетелства за него, е илюстрация на края на света. Следователно, когато обкръжението и дейностите на един пророк са пророчески представени, самият пророк е илюстрация на Божия народ в края на

света. При това разбиране, когато съберем линията на Малахиевото предсказание за Илия с линиите на Откровение четиринадесета и осемнадесета глава, всички те свидетелстват за историята на последната предупредителна вест — но тяхното свидетелство е двойко.

Вестта се състои от предсказани събития, които са външни спрямо Божия народ, а вторичното свидетелство се състои от преживяването на пророка, докато приема и прогласява вестта. Пророческото разбиране за две пророчески линии, представящи външното и вътрешното на една и съща история, беше разпознато и въведено в публичния запис от пионерите на адвентизма. Класическият пример за това приложение от страна на пионерите, според мен, е когато те установяват, че седемте църкви от Откровение и седемте печата от Откровение са паралелни истории, които разкриват вътрешната и външната история на църквата. Печатите представят външната история, а църквите — вътрешната.

Илиевата вест от Малахия, Откровение, глави четиринадесета и осемнадесета, посочват същата последна предупредителна вест, която в първа глава на Откровение е наречена и „Откровението на Исус Христос“. В първа глава Бог Отец даде вестта на Христос, Който след това я даде на Гавриил, а той я даде на Йоан, който след това я изпрати на църквите. Илиевата вест, както и вестите, представени в Откровение, глави първа, четиринадесета и осемнадесета, са една и съща вест.

И духовете на пророците се покоряват на пророците. Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир, както е във всички църкви на светиите. 1 Коринтяни 14:32, 33.

Това винаги е едно и също послание, защото „пророците се подчиняват на пророците“. Думата, преведена като „подчиняват“ в тези стихове, означава: „да подчини; възвратно — да се покорява: – да бъде в послушание (послушен), да бъде поставен под, да бъде подчинен, да бъде направен подвластен, да бъде (поставен) в подчинение (на, под), да се покорява“. Всички пророци са в съгласие един с друг и са в подчинение един на друг, иначе посланието, което са дали, би породило объркване.

Всички пророчески илюстрации на последната вест на предупреждение представят една и съща вест. Господното намерение е онези, които са считани за „мъдри“ в притчата за десетте девици, които също са наречени „мъдри“, които „разбират“ „увеличаването на знанието“, когато книгата на Даниил бъде разпечатана; волята на Господа е „мъдрите“ да разпознаят специалната вест, когато тя бъде разпечатана. Това разпознаване се осъществява чрез прилагането на методологията за библейско изследване, която е ясно посочена в самата Библия. Тази методология се осъществява в съгласие с Исая двадесет и осма глава чрез процеса на съпоставяне в паралел на различните пророчески линии, които разглеждат даден библейски предмет, за да се установят правилните пророчески събития.

Моля за вашето търпение, докато завършваме тази статия тук, и ще продължим тези разсъждения в следващата статия.